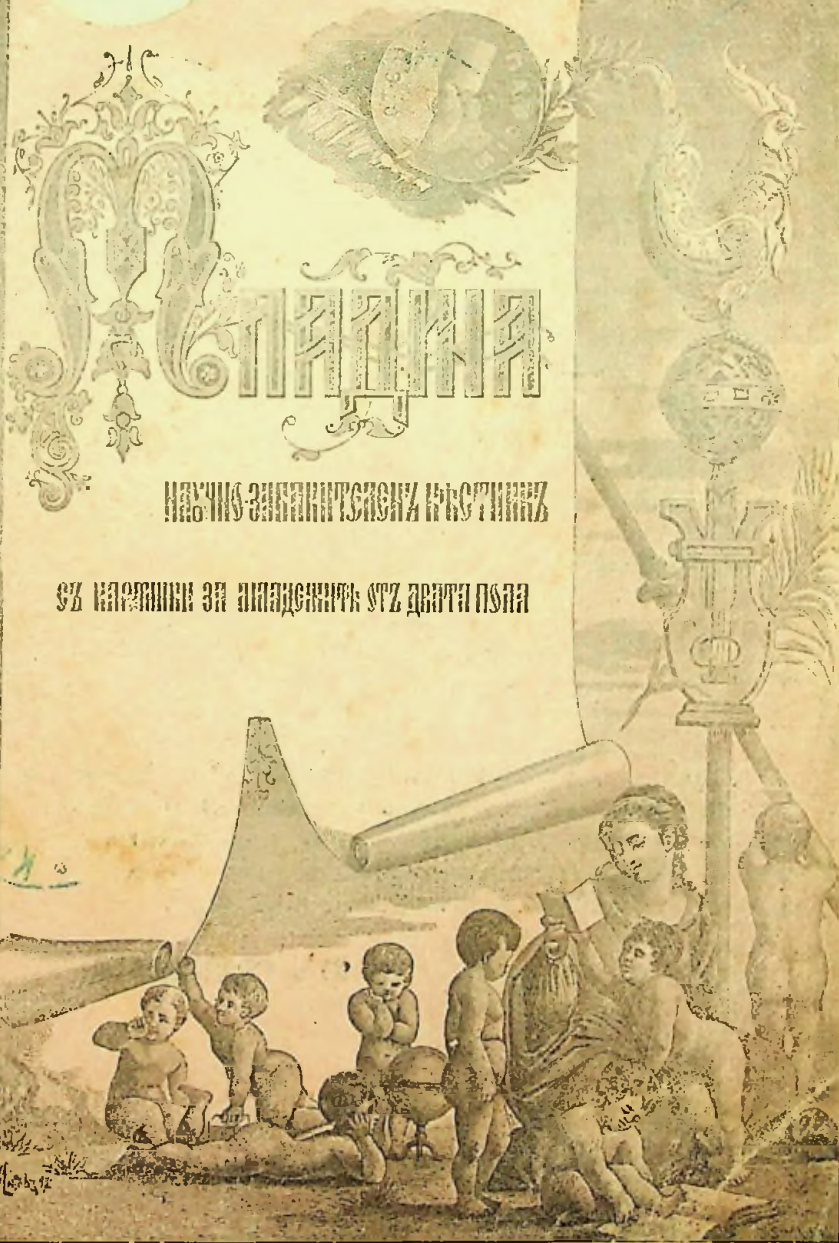

522294 ✓
9.48, 1898
1218

Съдържание

на VIII книжка.

1. Начална картинка.
2. Агънце. Стихотворение отъ Ц. Калчевъ.
3. Наказаниѣ. Прѣвелъ Д. Абаджиевъ.
4. Първата пчелица. Написалъ Н. Гюджиевъ.
5. И животнитѣ обичатъ да се шегуватъ. Пр. Н. К.
6. Иванчовитѣ гълъби. Написалъ Д. Андреевъ.
7. Богъ и дѣлата му. Прѣвелъ Г. П.
8. Събуждане отъ сънь. „ Д. Абаджиевъ.
9. Селянчето. Написалъ Н. Гайтанджиевъ.
10. Пролѣтъ. Стихотворение отъ М. Ханджиевъ.
11. Капчица роса. Съобщава Д. Пинатовъ.
12. Славей и гарванъ „ „ „
13. Коминъ. (Игра). Прѣвелъ Н. Гайтанджиевъ.
14. Уловеното мишче. „ Н. Гюджиевъ.
15. Разни.
16. Задачи.
17. Рѣшение на задачитѣ.

Съобщаваме на абонатитѣ си, че IX и X книжка отъ сп. „Младина“ ще излязатъ заедно, както е било въ миналитѣ години. Причината е тази, че изпититѣ въ селата се захващатъ и ученицитѣ се разпрѣскаатъ, а X кн. би трѣбвало да излѣзе прѣзъ м-ць Юни.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА.

СП. МЛАДИНА
ЮНИ 1932
82
17892

№ 2292
9. 4, 1898
кн. 8

А Г Ъ Н Ц Е .

Една сутринь малки Пенчо
Става рано у зори,
Намѣтихъ си горня дрѣха,
Кѣдѣ Пенчо ще върви?

Чу той гласецъ нѣженъ, дѣтски,
Съ радостъ приишъ той обзетъ,
Па отиде при кошаря
И надникни тамъ прѣзъ плетъ.

Гледа Пенчо — агне малко
При майка си мила блѣй,
Влѣзе вътрѣ, па го взема,
Въ клѣщи припишъ и се смѣй:

— Мамо, мамо, я погледай
Какъвъ поськ армаганъ:
Агънце драго, мило —
Вардѣше го Караманъ!

Неговата сестра Милка —
Тичъ, къмъ него полети,
А майка имъ, катъ ги видѣ,
Каза Пенчу стара ти:

Дай, стопли го, драги синне!
Вижъ, трѣпери отъ студъ, мразъ;
Катъ се стопли, занеси го
При майка му чакъ тогазъ.

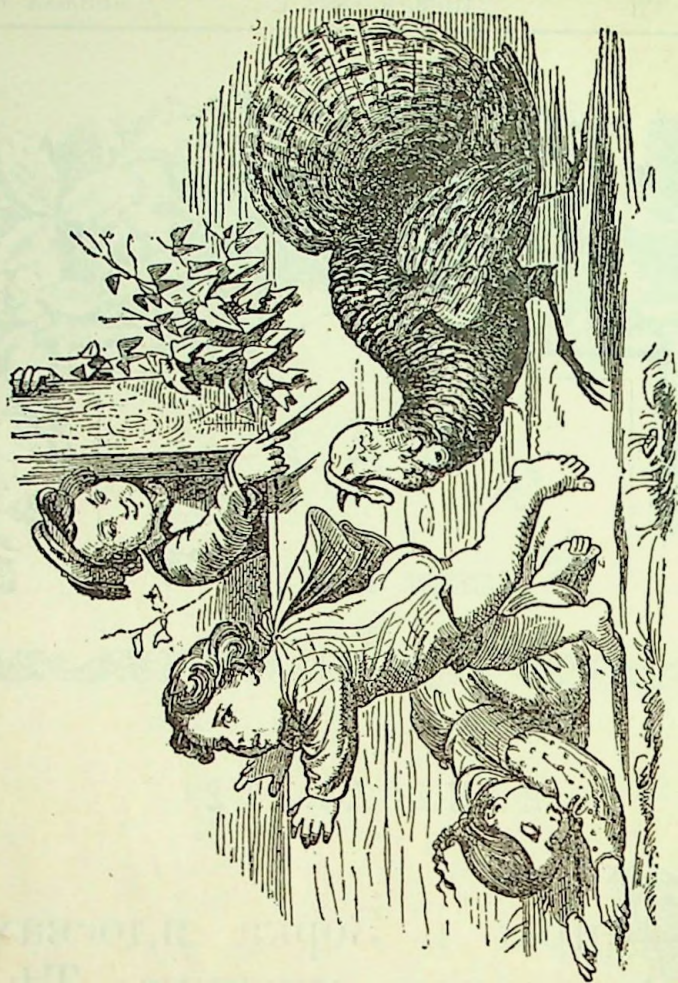
Чуй, какъ плаче тя за него,
Какъ го сега ти милѣй!
То е гладно, дѣца драги,
Само съ млѣко то живѣй.

Ц. Калчевъ.

НАКАЗАНИТЪ.

Мирчо и Зорка ядосвахъ тѣхната мисирка. Тѣ и хвърляхъ камъчета, свирѣхъ и и всѣкакъ и дразнѣхъ. Но злото скоро ги постигна: мисирката не се побои отъ тѣхъ, а се спусна да ги кълве. Мир-

чо се уплаши; той хвукнах на-
задъ и безъ да погледне, блъ-
снх се въ Зорка и тя паднах.
Ако не бѣше дошълъ Пенчо,
немирниците щѣхъ да бждатъ
наказани отъ ядосаната птица.

Дѣца, не дразнѣте животни-
тѣ, защото и тѣ знайтѣ да си
отмъщаватъ!

ПЪРВАТА ПЧЕЛИЦА.

Пролѣтното слънце пекнѣ-
ло. Кокичето и другитѣ
ранни цвѣтя вече били от-
ворили чашкитѣ си и чакали
за гостѣ.

Ето и първата пчелица из-
лѣзла изъ кошера, отрила крил-
цата си съ рошавитѣ си крач-
ка и хвъркнѣла да си търси
храница.

Малкия Борисчо забѣлѣжилъ
това: „Не е добръ да си губѣш
и азъ врѣмето“, казалъ той. Взелъ
си книжкитѣ и бърже-бърже трѣ-
гнѣлъ къмъ училището.

И ЖИВОТНИТЪ ОБИЧАТЪ ДА СЕ ШЕГУВАТЪ.

Омъ понекамъ да се пошегувамъ съ нѣкого, дохажда ми тогава на ума за чичо Стефановото куче Шерю и за свраката му Кера. Какъ си тѣ живѣятъ братски! Ще даджтъ на Шеря да ханне и Кера, канена-неканена, ще дойде да му помогне. Пѣомъ

Ето и мечката. Тя се е събудила вече отъ зимния си сънъ. При всичко че прѣспитъ изъ гората още сто-
ятъ, мечката излиза вече да си търси храна. Малки-
тъ двѣ меченца се облизватъ, рѣмжатъ и искатъ да
ядатъ. Майката ги хваща за рушавата козина, изваж-
да ги отъ дупката и ги повежда изъ гората на ловъ.

НЕ ЛЪЖЕТЕ!

Не лъжете, дѣца малки,
Ваштъ бащи, ваштъ майки;
Тъ ви хранятъ и обличатъ,
И отъ сърдце ви обичатъ!

Не лъжете ни другари,
Нито млади, нито стари:
Тъй ще всѣки вамъ помага
И ще видите облага!

Не лъжете ни учитель —
Той е ваший покровитель,
На живѣйте право ѱ честно
И всичко ще да ви ѱ лесно;

Вой сте нѣжии, не лъжете
Вредомъ правичко лажете;
На ще бждите честити
И доволни, сѣга сити!

В. К. Русковски.

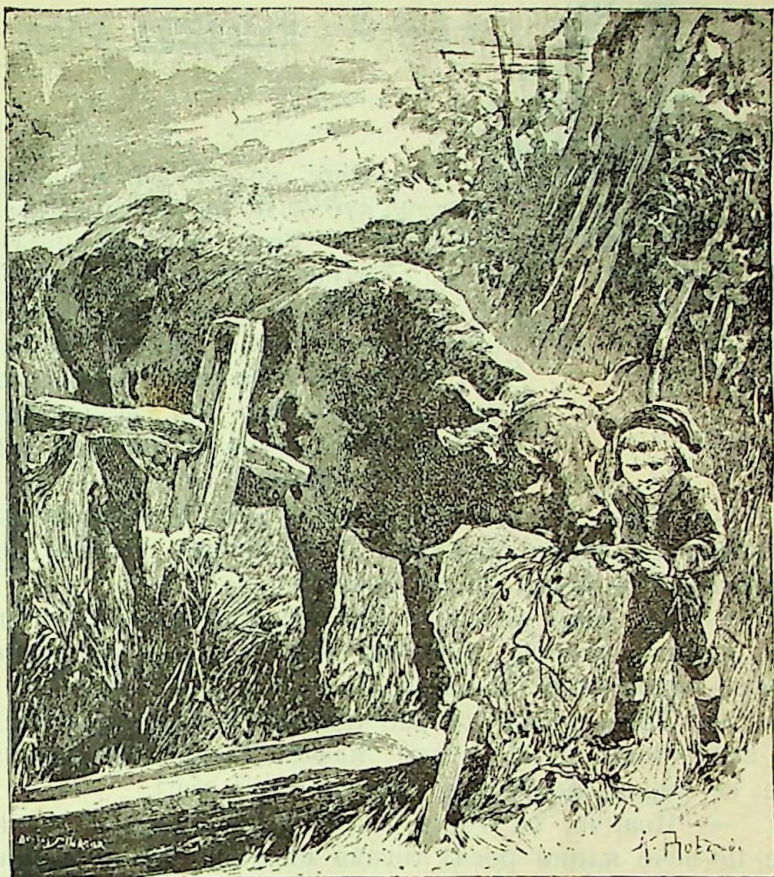
СЕЛЯНЧЕТО.

елскитѣ дѣца още отъ малки захващатъ да помагатъ на родителитѣ си. Щомъ стане на двѣ години и ний постоянно го виждаме изъ двортъ: взаме малко папуръ и поржси на кокошкитѣ, грабне една зелена тиква и ѝ носи на тѣхния шопаръ, послѣ наскуби малко трѣва и ѝ поднася на кравата и още какво не. А когато стане още по-голѣмо, то оставя двортъ и отива на полето. Тамъ пасе тѣхния добитѣкъ, или пѣкъ отива съ баща си да се учи на полската работа.

Погледнѣте на отвъдната картинка и вижте малкото селянче какъ радостно храня тѣхната кравя. То ѝ извѣло отъ оборътъ, за да се порадва на пролѣтното слнчице и да си поласе прѣсна зелена трѣвица. Сегнѣ-тогнѣ то самичко набира трѣва и радостно поканя милото му животно. А когато кравата си пасе, то весело скача по крѣхката трѣвица.

Цѣль день така играе на чистия въздухъ и когато се върне вечеръ, то бива весело и сладко си заспива отъ дневния трудъ. На другия день още по-весело отива на полето.

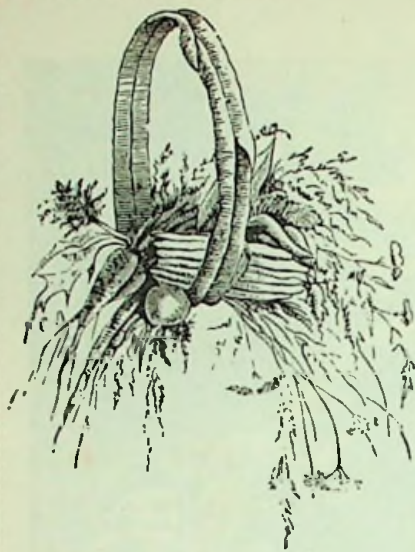
И това добритѣ селянчета го правѣтъ не день, не два, а до когато трѣгнѣтъ въ училището. Но и тогава въ свободното врѣме, съ книжка въ ржцѣ, отиватъ пакъ на полето. Ахъ, поле, поле, колко е весело тамъ: зелена трѣвица, чиста водица, миризливи цвѣтя, сладкото пѣние на славейчестата и хубавия чистъ въз-

духъ! . . . Ето защо селянчетата биватъ здрави, червени, съ ясенъ и хубавъ гласъ.

Дъца, обичайте полето, тамъ е вѣчно весело; а особено сега, когато се запролѣти!

КАПЧИЦА РОСА.

тиде си зимата и настанѣ хубавата весела пролѣтъ.

Било хубаво пролѣтно утро. Слънцето прѣскало свѣтлитѣ си лъчи по посѣнитѣ нивя. Весело се издигали върховетѣ на житнитѣ растения. На всѣки класъ висела чиста, бистра капчица роса.

— Тате, я погледай какъ хубавитѣ класове сѣ се окичели съ малки бисерчета! — извикалъ Иванчо, който отишълъ съ татка си на полето.

— Тѣ сами не сѣ се накичели, а мъгливото небе, при тихата утринна, дало на всѣки класъ по капчица роса — отговорилъ баща му.

— Тате, колко хубаво щѣше да бѣде ако висѣхѣ по-вече капчици на всѣки класъ. Тогава цѣлото поле ще се вижда по-хубаво, отъ колкото сега.

— Иванчо, ти много слабо мислишъ. Ако ли имаше по-вече капки роса, тогава класътъ ще се наклони до земята и нѣмаше да бѣде полето така красиво. А пъкъ тѣй както Господъ далъ, нашето око вижда на всѣкъждѣ радость и веселие.

ПРОЛѢТЪ.

Я излѣзте
По полето,
По горитѣ,
По долѣто.
Пролѣтъ красна
Погледнѣте,
И душа си
Насладѣте:
Тукъ рѣкичка
Ледъ разбила,
Тамъ горичка
Се развила.
Я, елате,
Малки дружини,
Наберѣте
Теменужки;
Смѣшна китка
Си стѣжкѣте,
Ведро чело
Накичете!

М. Ханджиевъ.

КАКЪ ПРАВИ МАМА КАФЕТО.

ама купува отъ бакалинна всѣка седмица по сто грамма сурово кафе. Тя го турга въ едно *дулянче* и го пука на огнището, за да стане крѣхко и послѣ лесно да се смели. Като го опука добръ, оставя го да истине и заповѣдва на така

Пенка да го смели въ кафяната воденица.

Слѣдъ всѣки обѣдъ и вечеря тя ни вари по една чашка кафе. Какъ се вари кафето, всѣки отъ единъ васъ знае. Само ще ви кажж това, че тати много се караше на наша Милка, гдѣто ближеше трицѣтъ на кафето. Мама ми обясни, че една частъ отъ кафето се разтапя, а другата пада на джното на чашкитъ—това било трицѣтъ на кафето. Отначало и азъ правѣхъ това, но както ми казахъ че биле вредителни, прѣстанжхъ вече да ги ямъ.

Единъ день запитахъ тати да ми каже нѣщо за кафето. Понеже всеѣки день го пияхме и азъ нищо не знаяхъ за него, за това съ внимание слушахъ татка си.

„Кафето се продава по всичкитѣ части на свѣта, но то не расте на всеѣкъдѣ: то вирѣе само въ топлинѣ страни—въ Азия, Африка и Америка. Отначало въ Америка е нѣмало кафяно растение: тамъ го е прѣнесълъ нѣкой си французски капитанъ. То достига на височина отъ 3—4 метра. Подъ опашницата на листата си пуца бѣли цвѣтове, които завързватъ единъ плодъ, приличенъ на плода на черешата. Въ него има двѣ малки зрънца поставени едно срѣщу друго. Откъмъ вътрѣшната страна, зърната сж сплеснати, а отъ другата—гладки и издути. Цвѣтътъ имъ е сиво-зеленъ. Това е сега кафето.

Дървото цвѣти въ продължение на нѣколко мѣсеца. Плодоветѣ бержатъ, когато узрѣжатъ добрѣ зърната. Обранитѣ плодове сушатъ на слънце, стриватъ ги добрѣ за да отдѣлятъ зърната и послѣ ги отвѣватъ на вѣтъра“.

За да научж по-вече за кафето, тати ми даде да прочетж за него въ сп. „Младина“ кн. II год. V.

СЛАВЕЙ И ГАРВАНЪ.

Въ малката раззеленена горица радостно пѣжатъ шарения славеи. Единъ гарванъ дошълъ при него и му казалъ: „Хей, приятелю, каква полза имашъ отъ тази пѣсенъ, когато никой не те слуша?“

— Истина е, менѣ никой не ме слуша, но азъ пѣжъ

да развеселявамъ свѣта и леко да прѣкарвамъ врѣмето си

Полезния чловѣкъ никогѣ не си казва всичкитѣ добри работи.

КОМИНЪ.

(Игра).

Играчите се раздѣлятъ на двѣ половини. Всѣка половина си избира отъ по-между си единъ *пазачъ*, който най много знае да тича. Слѣдъ това гледатъ коя половина ще лежи. Послѣ напиеватъ една голѣма окръжностъ и въ срѣдата ѝ се залавятъ играчитѣ, които ще лежатъ, както е показано въ картинката. Тѣхния пазачъ обикаля около тѣхъ, за да ги пази. Другитѣ играчи се разпрѣскаатъ на разни страни и гледатъ да се качятъ на

нѣкого, но като се пазѣтъ да ги не удари пазачѣтъ. Цомъ като се качи нѣкой и иска да слѣзе, трѣбва да гледа кога ще се залиса пазачѣтъ и тогава да побѣгне. Пазачѣтъ има право да го гони до окръжността и ако сполучи да удари нѣкого, когато се качива или слеза, то тогава тѣхната половина лежи. Сжщо и тѣхния пазачъ гледа да удари нѣкого отъ противниците въ окръжността.

По този начинъ играчите продължаватъ играта, до когато желаятъ.

УЛОВЕНОТО МИШЧЕ.

(Разказва едно дѣте).

Ъ нашия зимникъ имаше запряжѣтъ капанъ за мишки. Веднѣжъ въ капана се бѣше хванѣло едно сивичко мишченце. Мама поиска да даде това мишче на котката, но азъ ѣж помолихъ да не прави това, защото ми бѣше миличко. И какъ да не ми е мило? — то бѣше мѣничко, слабичко; горкото, цѣло трѣперѣше отъ страхъ!

Мама се съгласи. Азъ взехъ капана съ мишченцето и го поставихъ въ едно тъмно жгълче. Слѣдъ това всѣки день го обикаляхъ и прѣзъ рашетката на капана му пускахъ да яде кога каквото ми паднѣше въ ржка: парченце сланина, корица хлѣбецъ, захаръ и др., давахъ му и вода да пие.

Отнапрѣдъ бѣдното мишченце се плашеше отъ мене, нъ послѣ то навикнѣ: когато отивахъ да го хранихъ то провираше острата си муцунка прѣзъ рашетката на капана и лакомо вземаше отъ ржцѣтъ ми храната, която му носѣхъ. Азъ много обикнѣхъ това мишченце, само че мама не одобряваше тази моя постѣлка, затуй трѣбваше да пустихъ това животно.

Съ това намѣрение азъ взехъ капана тихичко, отидохъ до стѣлбата и го отворихъ. Гледамъ: мишченцето не ще да излѣзе. Тогава чукихъ излека капана и мишчето искочи, но не побѣгна; то спокойно се спрѣ на близкото стѣпало. Слѣдъ това починѣхъ съ все сила да плѣскамъ съ ржцѣ, да тропамъ съ крака, дано го накарамъ да побѣгне, но напусто: мишченцето вдигнѣ муцунката си, припнѣ назадъ къмъ вратата, влѣзе въ стаята и се скри нѣгдѣ.

Вечеръта, когато седнѣхъ да вечерямъ, нѣщо зашумоле. Азъ вдигнѣхъ главата си и за чудо: моето приятелче — мишченцето седѣше на заднитѣ си крака и ме гледаше право въ очитѣ. Чукихъ съ лжжицата дано побѣгне, но то се не мръднѣ отъ мѣстото си. Слѣдъ това азъ му хвърлихъ залъкъ хлѣбъ и то го грабнѣ, припнѣ се и се скри пакъ въ жгълчето.

Отъ това врѣме нататѣкъ всекога, когато сѣдахъ да яджъ, мишчето сѣ дохождаше при мене да го хранихъ, понѣкога даже си позволяваше да мръдне зурличката си въ моята паничка. До толкова навикнѣ то съ мене, щото азъ починѣхъ да го ловишъ и да си играишъ съ него.

Понѣкога мишчето седѣше до прозореца на припѣкъ. Въ туй врѣме, ту като котенце се миеше, ту ближеше своята обрастнѣла съ сивички косми кожичка, ту се търкалѣше по пода. Отъ друга страна цѣлъ хайдутинѣ бѣше то: гризеше всичко, каквото му паднѣше, като: перваза на стѣнитѣ, играчкитѣ ми, всичко, всичко; но азъ никога не му се сърдахъ, защото знаехъ, че и другитѣ мишки сѣ такива. Често цѣти мишчето се ка-

чваше на креватчето на моитѣ кукли и лѣгаше на мекото имѣ дюшече. Види се, че тази постелка доста му се харесваше.

Изминѣхъ се много дни. Мишчето порастна, станѣ голѣма мишка, но пакъ не ме забрави, а продължаваше да дохожда при мене всѣки день за обичния си подарѣкъ.

КРАВИШКО ДЪРВО.

Въ голѣмитѣ гори на Америка расте едно дърво, нарѣчено *кравишко дърво*. То расте право и е окичено съ голѣми листа и вкусни плодове. Когато кората на това дърво се разсѣче, особено сутринъ при изгрѣване на слънцето, отъ него тече единъ бѣлъ сокъ, тѣй вкусенъ, както *млѣкото*. Отъ него се добива тлѣста и вкусна *слиѣтана* (каймакъ). Това млѣко се пие чисто, или размѣсено съ вода, или варено съ чай, кафе и пр.

МРАВКИ — ЛЕВЪ.

Това е една гжсеница дълга около 3 с. м. Тѣлото ѝ е жълтеникаво, като пѣсѣкъ. Тя се храни съ мравки и е много кръвожадна. Ето какъ си лови храната: тя заобикалиж единъ кръгъ около 6-7 с. м., па послѣ започва въ него да копае дупчица и да изхвърля пѣсѣка на вънъ. Слѣдъ единъ часъ завършва копанието и дупката прилича на хуния, дълбока нѣколко сантиметра. Тогава влиза въ ископаната яма и тамъ чака своя ловъ. Безъ брой мравки пълзѣтъ около дупката да си търсѣтъ храна. Щомъ слѣзе нѣкоя въ дупката, гжсеницата изведнѣжъ се изправѣ, докопва ѣжъ съ ягкитѣ си челюсти и за единъ мигъ ѣжъ изсмуква, като оставѣ отъ неѣжъ само една тънка люспичка. Слѣдъ това отново се връща на мѣстото си и чака нова жертва.

Изъ „Мамъ Рида“.

Задачи.

I.

Единъ рибаръ на едно хвърляние улавялъ 96 грамма риба; той ще хвърли прѣзъ деньтъ 33 пѣти. Колко лева ще вземе отъ неѣжъ, ако продава к. гр. по 1'20 лева?

II.

На кое дѣтско списание, като се замѣни първата буква съ друга, ще се получи най-любимото прѣзъ лѣтото за чловѣцитѣ и животнитѣ?

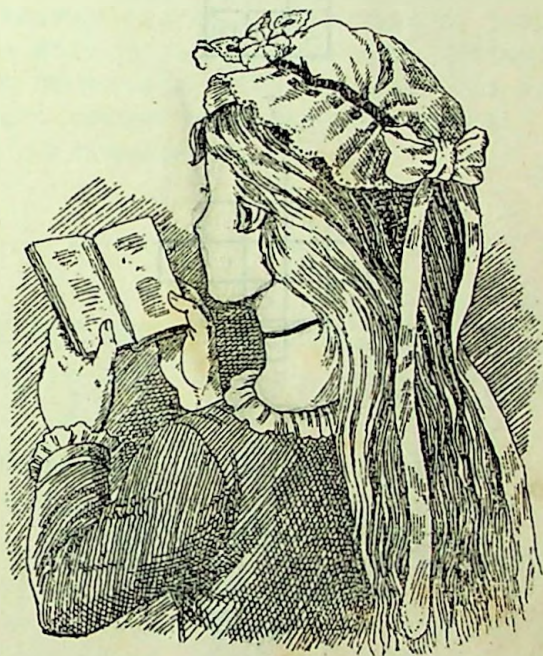
III.

Безъ мене сапунъ не става; като отнемите първата ми буква и ѿ замѣните съ друга, ще получите името на единъ старъ праведенъ чловѣкъ.

IV.

На едно житно растение ако прибавите въ началото една буква, ще получите името на единъ български царь.

На тази картинка виждате едно момиченце да чете, но него го слуша баба му; какъ е тя?

Рѣшеніе на задачитѣ въ IV книжка.

Задача I.

Работницитѣ биле 12 души.

II.

Макъ — ракъ.

III.

Носъ и рогъ — носорогъ.

IV.

8	6	16
18	10	2
4	14	12

V.

		к		
	в	о	л	
к	о	т	е	л
	л	е	н	
		л		

Нарежда и издава друж. „Отецъ Паисий“ въ гр. Казанлъкъ.

Получихъ се въ редакцията слѣдующитѣ отчети на Държавнитѣ класни училища:

Отчетъ на Разградската окръжна мъжка гимназия.

Годишенъ отчетъ на Пловдивската Държ. дѣвическа гимназия.

Отчетъ на Пловдивската Държ. мъжка гимназия „Александръ I“.

Отчетъ на Софийската Държ. мъжка гимназия.

ДѢТСКИ ПРИЯТЕЛЪ.

Разкази за дѣца отъ 9-16 годишна възраст.

Приспособилъ **Ц. Калчевъ**.

Тази малка книжка съдържа много хубави разказчета, които всѣко дѣте трѣбва да прочете. Цѣната ѝ е 15 ст. Вѣрваме че нашитѣ абонати нѣма да откажатъ да си купятъ такава една полезна книжка. Тя се продава въ всѣка книжарница.

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ КНИЖКАТА:

„ЧУДО ВЪ МОРЕТО“

ИЛИ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НАДЪ ВЪЛНИТѢ И ПОДЪ ВЪЛНИТѢ.

(Разказъ на единъ старъ американски морякъ).

Ний горѣщо прѣпоръчваме този хубавъ истински разказъ на нашитѣ млади абонати.

Който иска да си го достави, нека изпрати 30 стинки въ редакцията на сп. „Младина“, или въ книжарницата на Д. Х. Таневъ въ гр. Чирпанъ.

КНИЖОВНО ИЗВЪСТИЕ:

Извѣствамъ на всички учители и учителки, че у мене се намира за продажъ книгата: **Ръководство за Естетическо-етически четива** въ I, II, III, IV и V отдѣления на основното училище. Цена 1.50 л.

Д. Гранчаровъ.

Учитель въ с. Сухиндолъ (Севлиевока Околия).

„ЖЕНСКИ СВѢТЪ“

съ притурката „Домакиня“.

Вѣстникъ за госпожи и госпожници, излиза на 1 и 20 число всѣки мѣсець, а „Домакиня“ на 10 число.

Годишниятъ абонаментъ на „Ж. Свѣтъ“ заедно съ притурката „Домакиня“:

1) За абон. на право въ дирекцията или чрезъ друго лице 7 л., за странство 9 л., на всѣко списание по отдѣлно, за България 4 л. за странство 5 л.

2) За абон. въ Т. П. Станция на „Ж. Свѣтъ“ съ „Домакиня“ 5.50 л. на всѣко списание по отдѣлно 3 л.

Забѣл. 1) Правото за записване въ Т. П. Станция се плаща отдѣлно отъ абонатитѣ.

Забѣл. 2) Всичко що се отнася до списанieto или притурката испраща се съ адресъ: До Дирекцията на „Женски Свѣтъ“ ул. „Войнишка“ № 122 — Варна.

Отговоренъ редакторъ: Н. Гайтанджиевъ.